

Hledáme a vytváříme místa, kam se schovat. Do neexistující tmy, neexistující přírody, neexistující samoty. Město je prostorem bez lehce přístupných úkrytů. Proto si je musíme uměle vytvářet. Jak definujeme bezpečnou skrýš?

Když hledáme bezpečná útočiště v přírodě, nacházíme místa, která jsou determinována a poznamenána technologickým vývojem naší doby. Pohybujeme se v krajině, která nese stopy našich zásahů, více či méně patrných. Jsou pro nás tato místa dostatečnou útěchou? Nachází se člověk dnešní doby v nějaké chvíli opravdu sám? Zajímá mne, jestli je člověk schopný se více koncentrovat na sebe samého, pokud na chvíli vypustí zrak, tedy smysl kterým běžně vnímáme nejvíce vjemů z našeho okolí.

Schopnost distancovat se je otevřenou otázkou této instalace: na jedné straně lidského snažení stojí pudová potřeba schovat se do svého soukromí, na druhé straně je zde potřeba neustálé komunikace s vnějším světem. Skrýváme se v chatrné izolovanosti. Jsme v neustálém kontaktu s lidmi žijícími okolo nás, jejichž svět se nás nutně dotýká, jelikož je to svět, který společně sdílíme.

We look for and create places to hide. In the non-existent darkness, non-existent nature, non-existent loneliness. A city is a place where hiding places are not easily accessible. That's why we have to create them artificially. How do we define a safe hiding place?

When searching for safe shelters in nature, we find places that are determined and marked by the technological development of our times. We move in a landscape that carries traces of our interventions that are more or less obvious. Are these places a sufficient consolation for us? Is a person of today's times really alone at any single moment? I am interested in knowing whether anyone is able to concentrate more on themselves if they ignore, for a moment, their eyesight, i.e. the sense through which we normally perceive the most perceptions of our surroundings.

The ability to distance oneself is an open question of this installation; on the one hand of any human effort, there is an instinctive need to hide in one's privacy. On the other hand, there is a need for constant communication with the outside world. We are hiding ourselves in flimsy isolation. We are in an incessant contact with the people living around us whose world is necessarily touching us, as it is the world we share together.